

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 15. Quomodo illi Deus ostenderit scalam valde arduam, qua
ascendebatur ad cœlestem gloriam, mandaveritque, ut eam
conscenderet, manifestando illi bona cœlestia & miserias mundi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

tur vehementer illi beati spiritus, ut, quando me viderunt, dicerent: *Quæ est ista, cui Dominus exhibet tantam gratiam?* Dum venissem ad conspectum Divinæ Majestatis, procidi ad sanctissimos ipsius pedes, & indormivi somno spirituali ac Divino, ubi cognovi majora ac majora DEI magnalia, & secreta Divina, quæ nequit ulla lingua explicare. Interea venerunt mei Domini Angeli, & petierunt à DEO facultatem reducendi me ad meum angu-

lum, quia illis videbatur mea debilitas non sufficere pro tam diuturna & altissima contemplatione. Dominus autem ipsis respondit: Relinquire illam, necdum enim est tempus. Reliquerunt me aliquamdiu, & petierunt secundò licentiam, fuitque, ijs idem dictum. Petierunt illam & tertio, Dominus verò ipsis dixit, ut abirent ad meum angulum, suam enim voluntatem Divinam esse, ut ibi remanerem, ubi eram.

CAPVT XV.

Quomodo illi DEUS ostenderit scalam valde arduam, quâ ascendebatur ad cœlestem Gloriam, mandaveritque, ut eam conscenderet, manifestando illi bona cœlestia, & miseras Mundi.

Non sufficit nosse immensa Gloria cœlestis bona, nisi sciatur etiam via, quibus ad illam pervenitur, quæ ordinariè sunt persecutiones, tentationes, omnisque generis afflictiones, toleratæ propter virtutem, & honorem DEI. Has vias DEUS generatim declamavit Venerabili Marina duabus similitudinibus, comparando illas modò pertingenti à terra ad cœlum, valde ardua ascensuque difficili scala, etiam absque onere: aliàs verò ascensui, cum pondere, gravibusque toleratu crucibus, quamvis per scalam commodam, & locum amœnum; modo utrique simul, ut apparebit in sequentibus revelationibus. In hac ipsa etiam manifestavit miseras mundi, ut magis elucescerent bona cœlestia.

§. I.

Quâdam Vigilâ Epiphaniæ (in Januario anni 1619.) mihi dixit Dominus: Marina, veni mecum, quò te ego ducam; ac tum in momento, antequam ulla verbum respondiissem, me reperi juxta primum gradum cujusdam admirabilis scalæ, pertingentis à terra ad cœlum: cu-

jus initium erat latius, finis verò angustissimus. Habebat gradus materiæ & coloris cœlestis, eratque illius ascensus vehementer arduus ac difficilis. Subitò mihi Dominus, qui à me quàm longissimè distabat, dixit cum imperio: Marina, conscende hanc scalam, & esto bono animo. Fui modicum turbata, eò quòd mihi existimarem deesse vires naturæ pro eo ascensu, quem valde metuebam, ideòque respondi: Mi Domine, non possum ascendere absque tuo singulari auxilio, sum enim debilis ac miserabilis, & magnopere timeo. Conscende, Anima (dixit Dominus) esto bono animo, & noli timere. Hoc audito, incepi conscendere gradus illius scalæ, sed tam lentè, & cum tanta difficultate ac molestia, ut mihi videretur impossibile, sursum pervenire. Dominus autem aliquantum indè remotus, sæpius dicebat cum imperio & majestate: Age tandem Anima, quod agis, conscende, & confortare, nè timeas. Quocirca conscendebam cum magno labore, ac timoribus, quantòque magis progrediebar, tantò magis timebã. Perveni denique ad finem scalarum, ubi statim Dominus dixit, sicut antea: Anima, pulsa hanc portam. Licet autem ego illam non viderem, sed solum cœlum, putarem.

Rr 2

tarem.

taremque me esse proximam stellis, quamvis & has non viderem; incepti portam pulsare cum summo timore, advertens me esse in illa altitudine, & iterabam ictus, dicendo cum magno dolore: Heus, Domini, qui incolunt hanc DEI Civitatem, aperiant mihi amore DEI, aperiant isti pauperi creaturæ, quæ hîc adest, & huc venit jussu Domini. Et pulsabam, repetebamque ista sæpe; verum nemo mihi respondebat. Cum ita timerem, & essem afflicta, venit quidam Angelus DEI ex incolis illius Divinæ Civitatis, & apertâ quadam grandi portâ, quæ erat ex auro & pretiosis lapidibus, prospexit, valdeque imperiosè & graviter, ostendens se quodammodo ægre ferre meum pulsatum ac indignari, tenensque in sua manu gladium quasi aureum ac igneum, dixit: Quæ est ista, quæ hîc compareret? & quænam est hæc, quæ præsumpsit venire ad hanc portam cœlestis Civitatis, atque illam pulsare? Cui ego humiliter, & cum magno timore respondi: Angele DEI, ego sum pauper ac miserabilis creatura DEI, & vocor Marina, ancilla JESU Christi, mei Domini, aperi mihi, per Dominum, qui te creavit. Tum Angelus ocludendo portam cum impetu dixit: Vade, & abi hinc statim. An ignoras, quòd hæc cœlestia habitacula non possit ingredi ulla creatura, existens in carne, mortali. Et hoc dicto discessit, relinquens me in afflictione ac dolore, quem DEUS novit. Adivit autem subito Majestatem nostri Magni DEI ac Domini, quod ego in eo loco videbam, in quo eram, & coram illo prostratus dixit: Domine DEUS noster Majestatis, ad hujus cœlestis Aulæ portam venit quædam creatura, quæ valde querulosè & instanter pulsât, ac petit ingressum ad hanc Civitatem: prohibui id illi rigidè & severè; perseverantia tamen, ipsius est magna & humilis: videat Tua Majestas, quid fieri jubeat cum ista creatura. Audivit Dominus Angelum quàm gravissimè, sed unâ benignissimè, dixitque: Revertere eò Angele, atque si diu perseveraverit, aperi. Venit Angelus, cumque iterum interrogaret, quid vellem, & quæ essem, quemve quærerem; ego cum ma-

gna submissione, & petens misericordiam, respondi ipsius interrogationibus, sicut prius, dicendo illi præterea alias, pluresque allegando causas. Post hæc aperuit, & permisit me introire liberè; verum ego, dum oculis perlustrarem illam cœlestem civitatem, vellèmque progredi, sensi maximam difficultatem, similem illi, quam habui in ascensu scalæ: quia ad quemvis passum mergebar, videbâque mihi submergenda, quasi inambularem profundissimæ aquæ, materiæ, & coloris cœlestis. Cum hac molestia sum progressa ad non paucos passus, ignara quò pergerem. Itâ procedendo elevavi oculos, & conspexi Majestatem JESU Christi Domini Nostri, qui erat indutus veste regiâ, ac pretiosam habebat coronam in capite. Vehementer sum animata hoc aspectu, atque ambulabam quàm celerrimè, etiam si putarem me submergi, & aqua mihi videretur usque ad os pertingere. Hoc modo perveni ad Dominum, & Divina Majestas protendit quàm affabilissimè ac benignissimè ad me brachia, extraxitque me ex co pelago, dicendo: Veni huc, mea anima, quiesce in me, quia venis fatigata, & vehementer lassâ, ibisque mecum, quò egote duxero.

§. II.

TUM Divina Majestas, postquam mihi ostendisset multos choros Angelorum & Sanctorum, ac animarum beatorum, me eduxit ad quoddam Castellum, dicens mihi: Specta hinc, quid fiat in hoc mundo; ostenditque mihi quosdam vastissimos campos, instar agrorum, qui fuerant confiti tritico; peracta verò jam erat messis, tantumque in ijs reperiebantur pauculæ spicæ. Dum ego illos viderem tantopere devastatos, & carentes fructu, atque intelligerem, quòd significarent multas animas, quæ damnarentur, & paucas, quæ salvarentur, converti me ad Dominum, & dixi illi cum magna commiseratione ac dolore: Mi Rex, & mi DEUS, quomodo, cum sis tantus agricola, adeoque potens, habes tam exiguam messem in

tuo agro, qui nullius est frugis, totusque desolatus? Tum mihi Dominus respondit, ac dixit: Noveris defectum huius messis, quem vides, quodque tam parum fructus protulerit meum semen, non esse imputandum agricolæ; est enim ditissimus ac potentissimus, & coluit optimè, atque cum magna sollicitudine suum agrum. Defectus provenit à terra, & ab ipsius malâ dispositione. Duo pete à DEO: Unum, ut mittat operarios in suum agrum; alterum autem, ut mittat pluviam ex cælo, quâ bene disponatur. Dum hoc audirem dicit à Domino, valde sum mirata, & dixi: Quomodo Operarios, Domine? Nunquid enim fortè defunt in tua Ecclesia? Non, certè, Domine, quia habes infinitos. Non habeo, Anima (reposuit Dominus) habeo paucos, quia isti multi, de quibus loqueris, non sunt omnes mei operarij, non enim procurant, neque prætendunt fructum mei agri, sed sua commoda, & vana emolumenta, id quod nihil prodest, & omnibus nocet. Pete à DEO Omnipotente illa duo, quæ tibi dixi, quia utriusque est ingens penuria.

Deinde me Dominus traduxit ad alteram Castellum partem, dixitque ejus Majestas: Anima, circumspice, & lustra hunc mundum, perlustra hæc flumina ac littora, campos & silvas, quas ego creavi, ut fruendo illis meæ creaturæ, & mei amici, me laudarent ac benedicerent, tanquã suum Creatorem, & confortarentur ac recrearentur in me, & ad gloriam meam. Aspice, quomodo hæc sint profanata vanitatibus, & novis ac supervacaneis inventionibus, ad recreandũ gustum mundanorũ, qui venantur delicias. Aspice, quomodo se universa habeant. Dum mea anima videret omnia, quæ Dominus dicebat, & omnia cognosceret, stupebat, eratque vehementer afflicta, ac dicebat: Quid igitur est hoc, mi DEUS, & Domine mi? Quomodo hæc habes ita exorbitantia, & malè constituta? quare ista condidisti? Quid tibi videtur, Anima? aiebat Dominus, quid tibi videtur? præferens dolorem, addiditque Divina Majestas: Pete à DEO Omnipotente, ut mittat ignem de Cælo,

quo comburat & consumat omnem istam vanitatem, restituatque universa in illum statum, propter quem fuerunt condita, id quod est magni momenti, & perquam necessarium.

Deinde me perduxit ad aliam partem illius Castellum, & dixit: Perlustra, Anima, ista maria, & videbis quid fiat; contemplare vanitatem & aviditatem insatiabile istorum navigantium, & populi excordis, qui transigunt vitam, quam habent tanto expositam periculo, in lusuibus, maledictionibus, juramentis, ac abominationibus, & videbis, quomodo major illorum omnium pars huic viæ insistat, sintque pauci, qui puro & sincero corde mihi serviant, & amplectantur istas molestias ac tempestates maris propter me, & ad majorem gloriam meam. Considera id bene, & compatere ex corde istis perdicionibus, & cæcitatibus animarum, ac pete à Domino, ut emittat ex suis cælis ventum fortem, suavem & potentem, ad destruenda & confundenda omnia mala ac perversa, & purificanda, atque conservanda, ac augenda bona, & proficua: pete id, Anima, serio & ardentè à DEO Omnipotente. Dum mea anima consideraret ista, quæ ipsi DEUS ostendebat, & illius querelas ac Divinos sermones, vehementer fuit attonita ac afflicta, & quasi defatigata, sentiensque magnum defectum virium, ruit ad brachia sui DEI.

Indè verò illam duxit Divina Majestas ad aliam partem illius Castellum, ubi pro ea confortanda in deliquio, illi ostendit quosdam montes altissimos, pulcherrimos, & amœnissimos, qui producebant præstantissimas gemmas. Erant quasi confiti parvis arbutis aureis & lapidibus, aliisque metallis pretiosissimis. Hi montes vehementer resplendebant, & in illis habitabant quidam illustrissimi incolæ, qui apparebant sapientissimi ac nobilissimi, & valde sancti. Dum mea anima videret istos splendores, & hos homines tam sanctos, quos comitabantur, quibusque ministrabant sancti Angeli, fuit recreata, & vehementer confortata, dixitque ad Dominum: Mi DEUS, quinam sunt isti boni homi-

nes tam illustres, & graves, tametsi pauci? Anima (respondit Dominus) hi sunt illi sancti Anachoretæ, qui deserto mundo, & ipsius honoribus ac vanitatibus, se contulerunt ad deserta, ad agendam vitam solitariam, ut liberè fruere meâ communicatione, ac Divino Amore, corpora sua mortificando, rigidâ vitæ asperitate. Nonne tibi attulit solatium, teque confortavit tam jucunda visio? Ibi sui modicum exhilarata, & animata.

§. III.

Indè me duxit Dominus secum ad primum illum locum, ubi Divina Majestas me susceperat in sua brachia, quando eram ingressa illam cœlestem Aulam, & postquam eò venissem, incepit resonare admirabiliter musica Angelica, vocum ac instrumentorum, cum tanta suavitate, harmonia & pompa, ut anima sibi videretur esse in paradyso deliciarum cœlestium, ac tota illa cœlestis aula ardebat Divino amore, inter hymnos & laudes Divinæ Majestatis. Hac ratione & summo ordine procedere incepit ritu supplicantium, omnium illa hierarchia Angelica, per circuitum illius Civitatis DEI, ac deinde prodijt Dominus Majestatis ex eo loco glorioso, in quo fuerat, qui meam animam (in specie, de qua mox dicam) juxta se quasi manu ducens, cœpit cum ingenti Majestate progredi, in illa Divina & admiranda processione, honorando & glorificando suâ Divinâ Personâ totam illam cœlestem Jerusalem. Ibat indutus vestitu regio, gestans pretiosissimam coronam in suo Divino capite: comitabantur illum, & inferviebant ipsi universi Incolæ illius cœlestis patriæ. Omnes aspiciebant, & conjiciebant subinde suos oculos cum inusitato stupore in illam animam, quam in specie parvulæ puellæ, splendidissimè vestitam, ac pulchrè adornatam & comptam Dominus ducebat manu, dicebantque: Quæ est ista adeò felix anima? quæ est ista, cui noster magnus Rex ac Dominus exhibet tantum favorem & gratiam, quòd illam deduxerit ad hæc beata habitacula, ducâtq;

hoc modo tam honorificè, & amanter, tantisque cum blanditijs, juxta se, & suâ manu? Quænam est hæc Anima tam fortunata, quæ tantum bonum est promerita? Ista dicebant intuentes semutuò cum magna admiratione Divinæ Bonitatis. Mea pauperula anima partim summo affluebat solatio, plurimùmque recreabatur & confortabatur, quòd se videret ita conjunctam ac unitam suo DEO; partim vero quasi confundebatur, & pudefiebat coram illis cœlestis Aulæ Incolis, considerando ipsorum dicta, & existimando se esse vile ac miserabile mendicabulum, & pauperulam pannosam, quæ se ingessisset inter homines tam illustres, & insuper appropinquavisset ipsi magno Regi. Circumivit illa Divina Processio, ut dixi, totam illam civitatem DEI, donec Dominus perveniret ad locum, in quo primum fuerat. Atque tum cessavit illa cœlestis musica, finitæque fuit illa mirabilis pompa, & Dominus me duxit secum usque ad portam illius civitatis, quâ fueram ingressa cum tanta difficultate & molestia, ut dictum est, quæ significabat eam, cum qua oportet animam intrare ad inhabitandam cœlestem Patriam, & adire possessionem æternam sui DEI, quantumque ipsi laborandum sit, ut perveniat ad fastigium perfecti Amoris DEI. In eo loco Dominus meam animam secum univit, quæ sibi restituta post illum raptum, se invenit in suo angello, ubi ipsi summè fuit necessarium se committere manibus sui DEI, & ipsius sanctissimæ voluntati, quòd se videret rursus in exilio. Benedictus sit DEUS in æternum propter omnia opera sua, & misericordias. Amen. Natura mea remansit adeò debilis ac destituta viribus, quâ raptus fuit valde diuturnus, ut opus haberet confortari à sancto Angelo meo Custode, fructu, & aquâ mysticâ, quam Beatissima Virgo illi miserat, pro ejusmodi occasione; prout jam scriptum est.

§. IV.

Elapsis postea aliquot horis, dum egerem cum Domino, dixit mihi vocans

cans me de nomine: Marina, veni mecum, quò te ego ducam, & noli timere defatigationem naturæ, ac defectum Spiritus, quia nihil inde capiet detrimenti. Deinde me Divina Majestas non invitam sustulit ad sua brachia, posuitque in momento super fluctus cujusdam vastissimi maris, qui videbantur esse altissimi montes. Ibi mea anima diutissimè mansit absque ullo metu ac timore; quia sibi videbatur esse collocata in brachijs sui DEI, ab eoque protegi. Atque inde illam duxit Dominus ad forum cujusdam maximæ civitatis, quæ videbatur totum mundum completi, & in ejus medio ipsam elevavit in altu. Rursum ibi mea anima diu mansit eodem modo, ac absque ullo timore, & cum summa admiratione talium operum DEI, ignorans, qualia essent illa mysteria. Inde verò eam Divina Majestas tulit, posuitque in quodam æqualissimo campo, & in medio maximorum agrorum. Ibi mea anima se iterum aliquamdiu detinuit, & venit ad ipsam Dominus, atque cum illam vellet elevare ex terra, in qua jacebat prostrata, videbatur illi aliquis resistere; Dominus autem perseverare in proposito, unaqueque, is, qui id prohibebat. Hoc meam animam affecit magno & novo stupore. Tandem, quia comparatæ cum potentia DEI omnes vires sunt debiles, nec est qui illi resistat, elevavit inde Dominus meam animam, mansitque ipsius corpus ita designatum & expressum in terra, ac si hæc fuisset candidissima nix; & corpus grave ac durum. Elevatam autem ex terra, tulit Dominus in se ipso, & in suis Divinis brachijs ad cœlestem Jerosolymam, ad eam felicem terram viventium, ubi fuit cum magna lætitia & gaudio, à tota illa cœlesti Aula, ac Spiritibus beatis suscepta. Omnes lætabantur, & congratulabantur ipsi, atque amplectebantur illam cum summa charitate & amore. Ibi cum ea lætitia, & in illa sancta societate mansit diutissimè, subito autem illi Dominus indicavit, quòd ipsam esset inde educturus, ac delaturus ad ejus exilium: sed quia id illa quàm ægerimè ferebat, invocabat suum DEUM cum maximo affectu, ac dicebat: Nè me aufe-

ras, mi Domine, nè me auferas, obsecro te per temetipsum, ex his beatis habitaculis, nè me auferas, Domine. Quare hoc vis facere? si id habebas in animo, mi DEUS, quare me huc deduxisti? non est mihi hinc abeundum, Domine. Et cum hæc diceret advertit se fatigatam & abreptam, inciditque ipsi quædam cogitatio, disponente ita Domino, & dixit intrase: Bone DEUS, quanta sunt ista, & quàm inusitata, quæ mihi contingunt! si modò mihi ipsi relicta, & per meam imaginationem, hinc possum abire, quare hoc nunquam aliàs facere possum? atque ita instabat ac urgebat, ut reverteretur ad suum angellu. Dum id tantopere postulareret, reperit se in illo, & suum DEUM secum, ubi ipsam est alloquutus Dominus, dixitque ei modò quodam amabili, & ameno. Anima mea, quomodo te hinc invenio? quis te deduxit ad tuum locum? nonne ego fortè? modò mihi non negabis, quòd tui adventus tu ipsa sis causa, quòdque illum procuraveris, ac proinde noli de ullo alio conqueri, quàm de te. Et statim conticuit Dominus, atque mea anima remansit quasi sola, & constituta sicut prius fuerat, circiter unâ horâ. Deinde verò vidit Divinum, quendam Solem, emittentem ex se magnos splendores claritatis ac lucis, & apparebat instar vehementis ac suavis ignis, qui ardebat & coruscabat in se ipso. Hic Divinus Sol abripuit meam animam, univitque sibi fortissimâ unione, & paulò post illam Dominus paulatim à se dimisit, atque tum sibi restituta consuetum habuit statum, tamen plurimum miraretur talia opera sui DEI.

§. V.

Post hoc, renebatur desiderio sciendi, quid significarent ea, quæ mysterijs plena cum ipsa fuerant acta, & in ea Dominus emt operatus, præsertim quando ipsam collocavit in terra, & hæc illam prohibebat elevare, nolèbatque à se dimittere. Interea ipsi dixit Dominus: Ahima mea, nè desideres scire mysteria eorum, quæ tibi contigerunt, quia hæc scientia te non delectabit.

bit. Unum tibi dicam, quod attinet ad terram, in qua te posui, & à qua retinebaris. Causa ejus rei erat, quod ipsa allegaret tuum corpus jure ad se pertinere, & se juxta legem ordinariam petere justitiã, ac velle sibi tribui, quod eatenus esset sibi debitum. Mea anima vehementer obstupuit, quòd illi hoc à Domino diceretur, sed adhuc optabat reliqua rescire. Cùm Dominus agnosceret, quid animo voveret, dixit: Exponam tibi cætera, quæ desideras. Noveris igitur, quid tibi mecum acciderit, quando te constitui in eo Castello, ubi tibi ostendi partes mundi, quæstusq; sum, quòd mihi meæ creaturæ malè respondeant, & jussi te pro illis orare, id quod tu facis, obediendo mihi. Eaproptertu fuisti aliquã ratione quasi Domina cõstitutata eorum, quæ vidisti, & ego tibi ostendi, eum in modum, quo aliquis emeret suã pecuniã, vel pretio sibi gratis dato, agrum aut fundum. Præterea ego omnia creavi in usum hominis, & specialissimè pro meis servis, ac amicis, qui me amant, mihi que ex corde, & serió ac libenter serviunt; propter quod ipsos facio quasi Dominos rerũ

omnium, tanquam filios meos adoptivos: siquidem univèrsa ipsis debentur, & insuper possessio æterna mei ipsius, quod Dominium etiam tibi contuli hodie, dando tibi quasi possidenda hæc omnia, quando te posui in quavis parte, & loco eorum, quæ tibi gratiosè dono. Hoc significant illa, quæ vidisti, & quæ tibi evenerunt. Dum mea anima audiret ista sibi à Domino dici, statim initio primorum verborum intellexit omnia secutura, & vehementer confusa ac pudefacta ijs, quæ ipsi Dominus dicebat, ac fufius volebat dicere, valde dolenter dixi: Domine mi, & mi DEUS, noli mihi dicere plura, per temetipsum terrogo, quia te optimè intellexi, & sum vehementer confusa ac pudefacta, expendens tuam misericordiam & Bonitatem erga me, meam verò malitiam, & quàm tibi sim ingrata; noli mihi dicere plura, Domine. Anima mea (respondit Dominus misericordiarum) nõnne ego tibi dixi in principio tui desiderij, quòd tibi non esset futurum volupe, scire significationem horum mysteriorum? Vale.

(e)**(a)

CAPUT XVI.

Quomodo à DEO jussa fuerit ascendere in spiritu ad cœlestem Aulam, per terribilissimam scalam, fueritque ipsi revelatum, quàm pauci ità ascendant, ut perseverent usque ad finem, & qualiter aliàs conscenderit similes scalas, onusta gravi Cruce.

§. I.

Aliam visionẽ habuit Marina, quæ strictim magis declinat, descriptam in precedenti capite. Quãdam feriã tertiã Hebdomadæ sanctæ, inquit, dum agerem cum DEO, & essem valde afflicta, vidi scalam à terra pertingentem usq; ad cœlum, infernè latam, ac supernè angustissimam, & supra illam Christum Dominum, qui mihi dicebat: Ascende

huc. Ego tergiversabar, timens angustiam scalæ, mei verò Domini quatuor Angeli me animabant, ideòque constitui ascendere: quando autem perveniebam ad summam altitudinem, angebar, & vehementer sudabam, tandemque veni ad cœlum, ubi Angeli linteo absterferunt sudorem meum vultum. Postea mihi dixit Dominus: Perlustra istam cœlestem Civitatem, & recreare ejus aspectu. Paulò post rursus: Perge illuc, ajebar, & videbis, quid fiat. Perrexi ad locum mihi à Domino designatum, & cùm aspicerem deor-